

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XLIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

terreno seruisset Imperio: & cepit Coloniam vallo maximo & turribus firmissimis communire: Quam rem Imperator, ubi comperit, iussit diligentius obseruari, quasi noua quadam molientem.

CAPVT XLIX.

Addolphus comes Holsatiae, cum per haec tempora absentis in Anglia Henrici Holsatiam quietus teneret, Thietmarsiam quoque occupauit, dissimulante Sifido archiepiscopo. Sed cum secundus Hartwicus, qui Sifido successit, ad rerum gubernacula peruenisset, cepit instantius iura ecclesiae suae recuperare. Cumq; Adolphus comitatum Stadensem atque Thietmarsiam teneret, causamq; suam non satis in iure aduersus ecclesiam tueretur, Thietmarsiam ecclesiae reddidit: sed ab archiepiscopo ducentos modios auenae in beneficio recepit. Erat tum annus octuagesimus sextus, cum Henricus Leo quondam dux Saxoniae reuersus in Saxoniam, Brunswico quietus consedit, iam decursis annis illi ad exilium profinitis. Agebat apud Imperatorem crebris nuncijs, ut ad iura sua restitueretur: nam patrimonium eius a multis distractum occupabatur. Imperator literis & nuncijs bene illum sperare iubebat: sed tamen varijs impeditus casibus, spem differebat in longum: Nam quicquid Imperatori rebellionis succreuerat, vel a summo pontifice, vel ab archiepiscopo Coloniensi, vel a rege Danorum Kanuto, id Henrici molitionibus inscribebat. Cum vero audisset Henricus Hartwicum, quondam notarium suum ac scribam, ad archiepiscopatum peruenisse Bremensem, gratulatus illi, rogabat, ut in quencunque sibi placitum locum illi ad colloquium occurreret: quod ille, non satis memor pristinae amborum fortunae, superbius contemnebat, non, quid olim yterque fuerit, recordatus.

datus. Sed praesenti rerum statu cuncta metitur, non satis
 prudenter. Interea rex Henricus, Friderici Imperatoris
 filius, desponsam sibi duxit in Italia uxorem Constanti-
 am monialem, solam stirpem Normannorum, quae regni
 utriusque Sicilia succederet: Celebrataque sunt nuptia in
 consilio Papiensium ac Mantuanorum: quas ad magni-
 ficentiam regalem instruens, euocauit principes ac no-
 biles, non modò ex Italia, sed ab usque ultima Germania,
 singulari & exquisita utens instantia apud Philippum
 Coloniensem archiepiscopum, ut veteris infuscationis
 notam aboleret. Motus ille singulari regis diligentia, ad
 iter omnia instruit, & procedit cum magno comitatu.
 Sequutus illum magnis itineribus nuncius à Conrado
 Moguntino, verbis domini sui quam diligentissime mo-
 nuit, ut sibi prospiceret, nunquam, si procederet, Coloni-
 am reuisurus. Id dolone, an ex animo fecerit, incertum.
 Secum tamen reputans Coloniensis periculum suum,
 non contempsit monitorem: sed simulata aduersa va-
 letudine, iter vertit, mittens qui absentiam illius excu-
 sarent, vnde excreuit in eum suspicio.

CAPVT L.

VRbanustum succedens Lucio pontifici, ortas in-
 ter ecclesiam & Imperium similitates cepit agi-
 tare super patrimonio domine Mathildis, super inuesti-
 tura pontificum, quodque exuias tolleret Caesar episco-
 porum morientium, vnde ecclesia miserabiliter nudaren-
 tur: obiecitque, quod abbatissas cum conuentibus suis ma-
 le haberet, versis sacrae virginitatis stipendijs in vsus mi-
 litie. Hac animosus pontifex, magni nihilominus animi
 Imperatori cepit obiectare. Sed Imperator, etsi non li-
 benter, patienter tamen audiebat, quia consecrationem
 ad Imperium filij regis deposcebat: cum in eam rem
 ponti-